

han derigennem rører ved, nemlig at stemme Budgettet af med et Skattepaalæg, forekommer mig — jeg gentager det — i høj Grad anbefalelsesværdig.

Noget andet er, at det vel ikke lader sig formielt gøre paa den Maade, som er foreslaaet, nemlig gennem en Anmærkning paa Finansloven. Der er en indre Stemme, der siger mig, at den Vej kommer Finansministeren ikke, det maa gøres paa særlig Lov. Dette netop at ville gøre det paa Finansloven smager for meget af Lloyd George, og han er dels et farligt, dels et uopnaaeligt Forbillede. Han er et uopnaaeligt Forbillede for Finansministeren, fordi han er en Mand af en helt anden Støbning. Han er en Mand, som netop giver alle Betæneligheder Fanden, naar han vil noget, en Mand, som vover Springet. Det er altsaa en Mand af en anden psykologisk Støbning end Finansministeren. Men han er desuden et farligt Forbillede, fordi det, han vilde, og det, han heller ikke veg tilbage for, var Krig med det høje engelske Landsting, og jeg antager ikke, Finansministeren eller den nuværende Regering vil Krig med Landstinget. Jeg anser det tværtimod for givet, at man vil søge at komme overens med Flertalspartierne i Landstinget om denne Reform. Og med saa meget større Grund antager jeg det, som det netop er fra konservativ Side, vi stille os saaledes, at vi ville gøre vort til at bringe Orden i Finanserne og altsaa ogsaa være med til at bevilge de i saa Henseende nødvendige Skatter. Det er altsaa os, Regeringen naturnødvendig kommer til at forhandle med, og vi have saaledes det Fortrin fremfor de øvrige Partier, navnlig de Partier, som ligge til Venstre for Regeringen, at vi virkelig have den ærlige Villie til at være Regeringen behjælpelige med at bringe Staten Ud af den nuværende Misère.

I saa Henseende pegede jeg allerede før paa, at Formueskatten i hvert Fald neppe vilde være Vejen, og her maa jeg atter rose det ærede Medlem fra Nyborg — det ærede Medlem siger virkelig saa overordentlig meget, at det ikke kan undgaas, at han af og til siger noget rosværdigt! Formuen er ikke nogen naturlig Skattekilde. Formuen er jo overhovedet kun en Skattekilde, for saa vidt den giver Indtægt, men i saa Fald rammes den ogsaa gennem Indtægtsskatten, og naar man har en Formueskat, er det kun for derigennem at ramme den Indtægt, der kommer fra Formuen, højere. Men det er altsaa blot en Maade, hvorpaa man opkræver Ind-

komstskat. Til syvende og sidst maa al Skat opkræves af Indkomsten og ikke af nogen anden Kilde, for der er ikke nogen anden Skattekilde.

Nu kunde man rejse det Spørgsmaal: Ja, det er altsaa Indtægtssiden, men hvordan gaar det med Udgifterne? Dem er man dog til en vis Grad mere Herre over, og der er jo ogsaa fremkommet en Række Forslag om Besparelser, stammende fra den saakaldte Sparekommission. Om denne ønskede jeg gerne at sige, at jeg ikke ganske deler den almindelige Begejstring, der er kommen til Orde. Det var jo meget fornøjeligt at høre, hvorledes Formanden for Sparekommissionen og Finansministeren gensidig komplimenterede hinanden, ligesom Mustapha og hans Medskræder: den ene roste den anden for Kaftanerne, den anden roste den ene for Bukserne. Men naar man ser paa denne lange Række Bevillinger, som er strøgen i Sparekommissionens Betænkning, og fordyber sig mere i det enkelte, faar man en levende Følelse af, at noget egentlig organisk Arbejde er der ikke foretaget. Det, man skulde tro var det naturlige, var nemlig at undersøge, hvorvidt der ikke var store og vigtige Statsinstitutioner, hvis Drift kunde blive billigere, og i saa Henseende har man blot lige rørt ved forskellige Ting. Lad mig ogsaa nævne Embedsmandsvæsenet her i Landet. Vi ere jo efterhaanden ved at drukne i Funktionarisme. Vi have snart en Embedsmand for hver Finger. I det hele taget er det meget uheldigt at komme ind paa at opdrage de unge til dette, at naar de bare faa smaa faste Indtægter, saa er deres Livsideal tilfredstillet: Jeg kan faa 1,200 Kr., og saa kan jeg gifte mig! Det er en daarlig Vej at faa Ungdommen ind paa. Vor Befolkning har i det hele taget paa Forhaand alt for stor Tilbøjelighed til at sværme for den lille, faste Indtægt. Det, som gør en Nation dygtig, er lige omvendt, at dens Ungdom kaster sig Ud i Risikoerne, at den, om jeg saa maa sige, faar Lyst til de store Chancer. Naar man hører, saaledes som det blev oplyst under den Debat, som rejste sig i Anledning af Gehejmeetatsraad Bramsens Pjece, at vi nu i Løbet af nogle faa Aar have faaet 1,741 nye faste pensionsberettigede Tjenestemænd under Statsbanerne, altsaa en Forøgelse med 16 nye Folk for hver 100 gamle, maa man, som Gehejmeetatsraaden ganske rigtigt siger, i Virkeligheden forfærdes derover. Kun paa et enkelt Punkt gør imidlertid Sparekommissionen i saa Henseende en Bemærkning, men